

ske regering, at den overhovedet vil have mulighed for at påvirke den europæiske udvikling med ca. 50 pct. af den danske befolkning imod sig?

Vi havde for nylig her en stor debat om Færøernes situation. Det blev med rette bebrejdet det færøske landsstyre, at de vil gøre sig selvstændige med ca. 50 pct. af den færøske befolkning imod sig. Med rette, ja.

Men man kan tilsvarende bruge det samme argument i forhold til den danske regering, som vil gå ind i en vidtgående europæisk integrationsproces med ca. 50 pct. af befolkningen imod sig. Det er uklogt. Man har lov til at gøre det, javist. Et flertal kan gøre alt stort set, men det er uklogt, og det betyder, at vi vil få store tilbage-skridt i mulighederne for at få skabt et mere solidt folkeligt fundament.

Som bekendt skulle det nationale kompromis og de danske undtagelser være udtryk for en ny og langsigtet dansk europapolitik. Vi har svært ved at se, hvad der skulle begrunde en opsigelse af det nationale kompromis. Vi har svært ved at se, hvorfor vi skal have den her folkeafstemning.

Er det et krav fra andre EU-lande? Overhovedet ikke. De har accepteret Danmarks position og kan heller ikke gøre andet af den enkle grund, at vi gennem Edinburghafgørelsen har en folkeretligt bindende aftale på, at vi kan være uden for ØMU'en og alligevel være med i EU.

Er det en økonomisk nødvendighed? Overhovedet ikke. Dansk økonomi kører på mange måder udmærket, og som det bl.a. blev påpeget af udenrigsministeren i Børsen i fredags, vil dansk økonomi ikke blive synderlig påvirket, hvis et flertal i befolkningen stemmer nej.

Det her er i sidste ende et politisk spørgsmål, hvad der også bekræftes af rapporten fra Det Økonomiske Råds formandskab, de økonomiske vismænd, i dag, som entydigt mejsler ud, at det her ikke er et spørgsmål om økonomi. Det er et spørgsmål om politik.

Det er her, vi må spørge: Hvorfor dette hastværk? Hvorfor skal vi partout have en folkeafstemning nu, når det er helt unødvendigt? Og værre endnu: Det er jo stik i modstrid med de løfter, statsministeren gav før sidste folketingsvalg.

Modsat tilhængerne så anser vi ØMU-projektet for at være overordentlig usikkert. Vi fatter ikke, hvordan man kan sammenkoble økonomisk tryk i Danmark med nødven-

digheden af at tilslutte sig ØMU'en. Hvem siger, at ØMU'en bliver et stabilt projekt? Hvem siger, at euroen vil blive en stærk valuta?

Da euroen blev introduceret i sin tid, var alle jo meget optaget af, hvordan den klarede sig i forhold til dollaren. Vi kan jo alle sammen huske, hvordan champagnepropperne sprang, hvordan jubelråbene lød fra Nordkap til Sicilien: Euroen klarer sig godt, euroen klarer sig godt. Euroen er blevet en succes, som man sagde.

Det tør antydes, at piben har fået en anden lyd i dag, hvor eurokursen konsekvent er faldet i forhold til dollaren. Nu bliver det pludselig en stor fordel, at eurokursen er faldet. De folk, der giver kommentarer til det, er jo i stand til at forklare næsten hvad som helst.

Det, jeg vil sige her, er, at det er udtryk for demagogi, når man siger, at euroen vil blive en stabil valuta. Det er der ingen der ved. Det er udtryk for demagogi, når man siger, at en tilslutning til ØMU'en er en forudsætning for vores fremtidige danske velfærd. Det er der ingen der ved noget som helst om. Det er udtryk for en skråsikkerhed, som ikke giver en særlig god forudsætning for den danske debat.

Lad os skrælle de her myter væk og gå til benet: ØMU'en er et politisk projekt, og det er de politiske og ikke de økonomiske argumenter, som den danske vælgerbefolkning skal træffe sit valg ud fra. Der er ingen, der kan afvise, at der vil ske eksempelvis en mindre rentestigning, hvis det bliver et dansk nej, men stort set alle ædruelige økonomer er enige om, at den hurtigt vil falde til igen, og at det ikke er det, der skal være det afgørende argument.

Og det er her værd at påpege, at det jo er tilhængerne, der vil ændre vores situation. Vi står udenfor i dag. Vi har en undtagelse i forhold til den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase i dag. Det er tilhængerne, der vil ændre den situation, vi er i i dag.

Hvis det bliver et nej, er det en bekræftelse af den nuværende situation. Det er en bekræftelse af det ja til undtagelsen, som befolkningen stemte om i 1993, og derfor er det også meningsløst at køre alle mulige argumenter frem med, at man skal fortolke nej.

Nejet skal ikke fortolkes. Nejet er en bekræftelse af den nuværende udvikling.

Og skulle vi så ikke stoppe den her helt, helt særprægede diskussion, som statsministeren har rejst vedrørende muligheden for at kunne komme ud af ØMU'en igen? Jeg har set, at